Prologue

[หลักสำคัญในการค้าอาวุธคือ
อย่าถูกฆ่าด้วยสินค้าของตัวเอง]

ลมเย็นแฝงกลิ่นอายเค็ม ๆ พัดผ่านผิวน้ำสีน้ำเงินเข้มเข้ามา ปะทะปอยผมที่ปรกหน้าผากของชายหนุ่ม

เฉินฉางอันพ่นควันสีขาวขุ่นออกจากปาก ก่อนจะถูกลมทะเลพัดจางหายไปไม่เหลือร่องรอย

เขาใช้ปลายนิ้วที่คีบซิการ์ปัดผมที่ตกลงมาปรกหน้าผาก ชายหนุ่มนั่งมองภาพทะเลและท้องฟ้าอยู่ที่ระเบียงอย่างเงียบสงบ แสงอาทิตย์เจิดจ้าส่องสะท้อนลงบนผืนทะเลสีเข้ม จนเป็นประกายเส้นสีทองระยับ

สวยงามมากจริง ๆ

เฉินฉางอันเคยจินตนาการไว้ว่าอยากใช้ชีวิตหลังปลดเกษียณแบบนี้ เพียงแต่ตัวเขาที่อยู่ในจินตนาการควรจะมีผมสีขาว ไม่ใช่ตอน

ที่ยังอายุไม่ถึงสี่สิบปีแบบนี้

อีกทั้งต้องไม่มีโซ่ยาวมาคล้องทั้งมือและเท้าไว้ด้วย

ไกลออกไป มีเครื่องบินทะเลลำหนึ่งค่อย ๆ ปรากฏขึ้น เฉินฉางอันรู้ว่าคนที่อยู่ในเครื่องบินลำนั้นคือใคร

ชายหนุ่มผู้ที่เขารับมาเลี้ยงเมื่อสิบปีก่อน

ชายหนุ่มผู้สืบทอดที่เขาเชื่อใจและมอบทุกอย่างให้

ชายหนุ่มผู้ที่ใช้ข้อหาทรยศหักหลังเอาเขามากักขังไว้บนเกาะเล็ก ๆ แห่งนี้

ชายหนุ่มผู้ที่มีหน้าตาเหมือนเฉินฉางเล่อ น้องชายของเขาที่เสียชีวิตไปเมื่อสิบปีก่อน

ฉางเล่อ...

ทุกครั้งที่เขาคิดถึงเฉินฉางเล่อ หัวใจก็จะรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาอย่างไม่สามารถควบคุมได้

เขาเคยรับปากกับพ่อแม่ที่จากโลกนี้ไปว่าจะดูแลเฉินฉางเล่อผู้เป็นน้องชายและญาติเพียงคนเดียวของเขาให้ดี

ทุกอย่างที่เขาทำ เพียงเพื่อให้น้องชายได้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

ทว่าสุดท้าย ฉางเล่อกลับเอาตัวมาขวาง รับกระสุนที่เขาเพิ่งขายออกไปแทน

มันน่าตลกมากใช่ไหมล่ะ

ทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้ เฉินฉางอันก็อดระเบิดหัวเราะออกมาไม่ได้

ที่น่าขำมากกว่านั้นก็คือ สิ่งที่น้องชายที่เขารักและหวงแหนบอกกับเขาก่อนตาย

[พี่ครับ ผมรักพี่ ขอโทษนะครับ ผมรักพี่...]

~ Rebirth of Chen-An เล่ม 1 ~

ทั้ง ๆ ที่เขาต่างหากที่เป็นฝ่ายควรจะ ‘ขอโทษ’

ทั้ง ๆ ที่เฉินฉางเล่อต้องติดเหล้าติดยา ก็เพื่อพยายามควบคุมความรักบิดเบี้ยวที่มีต่อพี่ชายแท้ ๆ ของตัวเอง

ทั้ง ๆ ที่บอกว่ารักน้องชายนักหนา แต่กลับไม่เคยรู้ว่าน้องชายกำลังคิดอะไรอยู่

พวกเขาพูดถูกแล้ว เฉินฉางอัน นายมันเป็นปีศาจร้ายไร้หัวใจ ความอ่อนโยนมีเมตตาเป็นเพียงหน้ากากจอมปลอมที่ใช้ปลอบใจตัวเองเท่านั้น นายมันไม่เคยรักใคร เป็นแค่มารร้ายที่จิตใจคับแคบเห็นแก่ตัว

ตอนแรกเป็นถึงผู้กุมอำนาจค้าอาวุธ แต่ตอนนี้กลับถูกกักขังอยู่บนเกาะเล็ก ๆ ถูกผู้สืบทอดที่ตนเชื่อใจที่สุดปั่นหัวไม่ต่างจากผู้หญิงคนหนึ่ง

จุดจบที่พ่ายแพ้อย่างยับเยินนี้ก็คงจะสาสมกับเขาแล้ว

เฉินฉางอันโยนซิการ์ที่สูบไปแค่ครึ่งมวนลงพื้น แล้วลุกจากเก้าอี้โยก เกิดเสียงกระทบกันของโซ่ที่มือและเท้า

เขานอนคว่ำหน้าอยู่บนระเบียง เครื่องบินทะเลลำนั้นจอดสนิทที่ชายทะเลแล้ว พอชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่งเดินลงมา เห็นใบหน้าคุ้นตานั่น เฉินฉางอันก็อดคิดไม่ได้ว่าสิบปีก่อนตัวเองตาบอดหรือเปล่าที่คิดว่าหมอนั่นหน้าตาเหมือนฉางเล่อ

แม้จะอยู่ห่างออกไปค่อนข้างไกล แต่เฉินฉางอันกลับเห็นประกายไฟในแววตาของอีกฝ่ายที่มองมาทางเขาอย่างชัดเจน

แววตาที่คุ้นเคย ดวงตาที่เขาเคยเห็นจากฉางเล่อ เพียงแค่น้องชายผู้ขี้อายของเขามักจะก้มหน้า ไม่กล้ามองสบตาเขา

ไม่เหมือนเด็กเลวนั่นที่ตลอดสิบปีมานี้เก็บซ่อนทุกอย่างได้มิดชิด กระทั่งล้มเขาได้ ถอดเสื้อผ้าของเขาจนเปลือยเปล่าแล้วถึงได้

เผยแววตาที่เต็มไปด้วยความปรารถนาจะกลืนกินเขา

นอกจากจะล่ามโซ่ที่แขนและขาเพราะกลัวเขาหนี นอกจากจะคอยวนเวียนกับตัวเขาแทบทุกค่ำคืน ที่เหลือนอกนั้นเด็กเลวนั่นก็ดีกับเขามาก

แต่จะดีแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่กันล่ะ ตอนนี้เด็กนั่นกำลังหลงเขาหัวปักหัวปำ รอให้เบื่อ รอให้เขาอายุมากกว่านี้ เขาก็คงกลายเป็นเหมือนหมาแก่ที่ถูกเล่นจนเบื่อแล้ว

เฉินฉางอันนอนอยู่บนระเบียง เขายิ้มพลางโบกมือให้ชายหนุ่มที่กำลังเดินเข้ามา เขาพอใจที่ได้เห็นความยินดีระคนแปลกใจบนใบหน้าของอีกฝ่าย

ถ้าจำไม่ผิด ตั้งแต่ถูกกักขังไว้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขายิ้มให้เด็กนั่น

ดีใจใช่ไหมล่ะ ดีใจให้เต็มที่ก็แล้วกัน

เฉินฉางอันยิ้มกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะที่ก้มลงเอาปืนใต้เก้าอี้ขึ้นมาจ่อขมับตัวเอง

“ฉางเล่อ พี่จะไปอยู่กับนายแล้ว”

ในวินาทีที่เหนี่ยวไกปืน เฉินฉางอันก็ยังได้ยินเสียงตะโกนลั่นของเด็กนั่นอย่างชัดเจน

“อา! อย่าตายนะครับ!”

นี่มันเสียงบ้าอะไรเนี่ย เขาลั่นไกยิงตัวตายไปแล้วแท้ ๆ

“อา! อย่าคิดสั้นนะครับ รีบตื่นขึ้นมาเถอะ!”

น่า! รำ! คาญ!

เฉินฉางอันลืมตาขึ้นฟาดมือใส่คนตรงหน้าที่ร้องไห้ไม่ยอมหยุด “เอะอะอะไรนักหนา หุบปากเลย!”

Chapter 1
เกิดใหม่ในสภาพย่ำแย่

ฆ่าตัวตายครั้งแรกแต่กลับไม่ตาย ถ้ามีครั้งที่สองอีก คงถือว่าเป็นเรื่องโง่เขลาที่สุด

อย่างน้อยสำหรับเฉินฉางอันแล้ว เขาก็คงไม่ใช้ปืนจ่อขมับตัวเองอีกครั้งเป็นแน่

ในเมื่อไม่ตายแล้ว ก็ใช้ชีวิตต่อไปละกัน เพียงแต่สถานการณ์ของเขาในตอนนี้ก็ไม่ได้ดีไปกว่าตายตกนรกสักเท่าไหร่

เฉินฉางอันในชุดผู้ป่วยของโรงพยาบาลยืนหลับตาอยู่หน้ากระจก จับขอบอ่างล้างหน้าเอาไว้แน่น เขาไม่เคยคิดเลยว่าเรื่องเกิดใหม่ ทะลุมิติ หรือเรื่องบ้าบออะไรนี่จะมาเกิดขึ้นกับตัวเอง

แล้วทำไมต้องให้เขามาเกิดใหม่ในร่างนี้ด้วย

เฉินฉางอันข่มความรู้สึกอยากฆ่าคนเอาไว้แล้วค่อย ๆ ลืมตาขึ้น ตั้งใจจ้องคนในกระจกที่กำลังจ้องเขากลับมาเช่นกัน

ตัวอ้วนหนัก 80 กิโลกรัม อย่างกับตือโป๊ยก่ายที่ใช้กีบเท้าเดิน!

ฟันหน้าสองซี่ใหญ่จนเกินหน้าเกินตา ฟันบนก็เหมือนพร้อม

ออกบุกตะลุยโจมตีข้าศึกในสนามรบได้ทุกเมื่อ

ถ้าตอนนี้เขาทำแว่นสายตาสั้นที่ใส่อยู่หล่นหาย คงไม่สามารถแยกคนแยกสัตว์ในระยะห้าเมตรได้แน่ ๆ

“แม่งเอ๊ย!”

เฉินฉางอันไม่ใช่คนชอบพูดคำหยาบ แต่ตอนนี้มีแค่คำนี้เท่านั้นที่จะบรรยายความรู้สึกอันย่ำแย่ของเขาได้ เขามองภาพสะท้อนที่ไม่คุ้นตาของตัวเองในกระจกแล้วอดยิ้มเจื่อนไม่ได้

นี่ถือว่าเป็นการลงโทษจากพระเจ้าใช่ไหมนะ

“อาเฉิน ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ” ชายหนุ่มสวมแว่นตาคนหนึ่งรีบวิ่งเข้ามา ใบหน้าขาวสะอาดยังปรากฏรอยนิ้วมือทั้งห้าอย่างเลือนราง

เฉินฉางอันปรายตามองชายหนุ่มที่อยู่ข้าง ๆ ดวงตาสีนิลคู่นั้นทำให้เขานึกถึงน้องชาย เหมือนผ้าขาว เหมือนน้ำบริสุทธิ์ ใสสะอาดจนเขาไม่กล้าเข้าใกล้

“คุณหมอให้อานอนนิ่ง ๆ ห้ามขยับนะครับ” ชายหนุ่มท่าทางเหมือนหนอนหนังสือช่วยพยุงเฉินฉางอันกลับห้องพักอย่างช้า ๆ

พอได้ยืนพิงเตียงผู้ป่วย เฉินฉางอันก็กวาดตามองไปรอบ ๆ ห้องพัก ไม่มีโทรทัศน์ ไม่มีตู้เย็น ทั้งสองแออัดอยู่ในห้องเล็ก ๆ เขาเกือบลืมไปแล้วว่าห้องพักในโรงพยาบาลธรรมดาเป็นอย่างไร

กลิ่นฉุนของโรงพยาบาลทำให้เฉินฉางอันคลื่นไส้ เขาหันมองชายหนุ่มข้างตัวที่เอาน้ำให้เขา และปอกแอปเปิ้ลให้ด้วย

เมื่อเห็นว่าเขามองตัวเองอยู่ ชายหนุ่มก็ยื่นแอปเปิ้ลที่ปอกเปลือกและหั่นเรียบร้อยแล้วให้ พร้อมกับพูดปลอบใจ “บ้านน่ะสร้างใหม่ได้ เงินก็ค่อย ๆ หาใหม่ได้นะครับ อาเพิ่งอายุสามสิบกว่า ยังมีโอกาสอีกเยอะ”

“ดูผู้พันแซนเดอร์สสิครับ กว่าจะสร้างเคเอฟซีได้อย่างทุกวันนี้ก็ตอนอายุ 66 ของจีนเราก็มีซือยู่จู้ ถึงจะเคยล้มละลาย แต่ก็ยังตั้งตัวได้ คุณอาต้องกลับมามีหน้ามีตาอีกครั้งได้แน่ ๆ”

เฉินฉางอันค่อย ๆ หลับตาลง เมื่อเห็นอีกฝ่ายพูดจ้อไม่ยอมหยุด เขาต้องจัดระเบียบความคิดของตัวเองเสียหน่อย

ตอนนี้เขาเป็นคนที่กรีดข้อมือฆ่าตัวตายเพราะล้มละลายจากการทำธุรกิจ คนคนนี้มีแซ่เดียวกันกับเขา ชื่อก็คล้ายกันมาก เพียงแต่ไม่มีคำว่า ‘ฉาง’ อยู่ตรงกลาง

เฉินอัน อายุ 32 ปี ถือว่ายังหนุ่มอยู่

ถ้าไม่รวมรูปลักษณ์ภายนอกที่น่ากลัว ทั้งความอ้วน ความสูง สายตาสั้น ฟันเหยิน อายุ 32 ปีก็ถือว่าอยู่ในช่วงรุ่งเรืองของชายหนุ่มพอดี และตอนที่เขาฆ่าตัวตาย เขาในฐานะของเฉินฉางอันก็อายุ 40 กว่าแล้ว

คิดคำนวณดูแล้ว ก็พอจะฝืนคิดว่าไม่แย่อะไรนักได้อยู่

เฉินอันได้แต่ปลอบใจตัวเองแบบนั้น

“นายชื่ออะไร” เฉินอันเอ่ยปากถาม ถึงรูปลักษณ์ภายนอกจะไม่ค่อยน่ามอง แต่น้ำเสียงกลับน่าฟัง

ชายหนุ่มที่ปอกแอปเปิ้ลอยู่แทบสำลัก เขาเบิกตากว้างจ้องคนที่อยู่บนเตียง แล้วร้องออกมาด้วยความกระวนกระวาย

“อา! ผมเฉินหยางไงครับ! อาจำผมไม่ได้เหรอ”

Chapter 2
ออกจากโรงพยาบาล

เฉินหยางเป็นหลานชายของเฉินอัน เขาสอบเข้ามหา-วิทยาลัยเซี่ยงไฮ้ได้เมื่อปีที่แล้ว ส่วนเฉินอันก็ทำธุรกิจอยู่เซี่ยงไฮ้ มีเงินเก็บสะสมอยู่บ้าง จึงถือโอกาสดูแลหลานชายด้วย

อายุ 30 กว่า แต่ยังตั้งตัวไม่ได้ ไม่มีแม้แต่แฟนสักคน นั่นเพราะแท้จริงแล้วเฉินอันเป็นเกย์

ก่อนหน้านี้เคยคบหากับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง แต่สุดท้ายฝ่ายนั้นกลับร่วมมือกับคนอื่นมาหลอกเขา บริษัทถูกปิด คฤหาสน์ถูกตรวจสอบและอายัด เฉินอันที่ไม่มีการงานและความรักก็พบอุปสรรคจึงเลือกจะฆ่าตัวตาย โชคดีที่เฉินหยางไปเจอและพาส่งโรงพยาบาลได้ทันเวลา

ช่วยชีวิตไว้ได้ แต่กลับความจำเสื่อมเสียอย่างนั้น

เฉินหยางบอกว่าถือเป็นเรื่องดี ลืมเรื่องแย่ ๆ ในอดีตแล้ว ก็จะได้ใช้ชีวิตต่อไปได้ดีกว่าเดิม อันที่จริงเขาไม่รู้ว่าเฉินอันอาของเขากลายเป็นอีกคนไปแล้ว

เฉินอันทนกลิ่นโรงพยาบาลไม่ได้เลยจริง ๆ ในเมื่อไม่มีอะไรร้ายแรงแล้ว จึงออกจากโรงพยาบาลได้

หลังจากเฉินหยางช่วยทำเรื่องออกจากโรงพยาบาลให้ เฉินอันกับ 'หลานชาย' ก็ออกจากโรงพยาบาลไปด้วยกัน วินาทีที่ก้าวออกไป แสงแดดสบาย ๆ ที่สาดส่องลงมาก็ทำให้เฉินอันต้องหรี่ตาลง

เขาแอบบ่นกับตัวเองว่าแสงแดดบนเกาะเล็ก ๆ นั่นสวยกว่าที่เซี่ยงไฮ้เยอะเลย แต่สำหรับคนที่มีอิสระแล้ว ต่อให้อากาศไม่ค่อยดี ก็ยังทำให้รู้สึกสบายใจอยู่ดี

"ช่วงนี้อาไปอยู่กับผมก่อนนะครับ บ้านผมอาจไม่ใหญ่เท่าไหร่นัก แต่อดทนหน่อยนะครับ เดี๋ยวรอให้ทางโรงพยาบาลตรวจเรื่องความจำเสื่อมของอาเสร็จ รักษาจนหายดีแล้ว ผมจะส่งอากลับไปพักที่บ้านเกิดสักระยะ"

เฉินหยางเป็นคนตัวสูงมาก ประเมินจากสายตาแล้วน่าจะมากกว่า 185 ใส่แว่นตากรอบดำ แต่งตัวด้วยเสื้อยืดกางเกงยีนแบบง่าย ๆ เหมือนนักศึกษามหาวิทยาลัยทั่วไป

ถึงแม้จะไม่ได้เซตผม แต่ด้วยประสบการณ์การมองคนมานับไม่ถ้วนของเฉินอัน เขาดูออกว่าเด็กคนนี้หน้าตาใช้ได้ เป็นอาหลานกันแท้ ๆ แต่ทำไมเขาถึงได้หน้าตาแบบนี้ล่ะ

เฉินอันใส่ผ้าปิดปาก ถึงจะเพิ่งออกจากโรงพยาบาล แต่เขาก็คิดไว้แล้วว่าจะกลับเข้าโรงพยาบาลไปจัดการฟันเหยินน่าเกลียดนี่ให้ได้

ถ้าจะต้องใช้ชีวิตในตัวตนและร่างกายนี้ต่อไป เขาก็ต้องปรับเปลี่ยนทุกอย่างให้เป็นไปตามที่ตัวเองต้องการ เฉินคนก่อนหน้าซึ่งเป็นผู้มีอำนาจและอิทธิพลไม่สามารถทนใช้ชีวิตในร่างกายที่

น่าเกลียดแบบนี้ได้จริง ๆ

เมื่อก่อน ทุกครั้งที่เจรจาธุรกิจหรือมีการประชุม ไม่ว่าจะในบรรดาขุนศึกพุงพลุ้ยหรือในธุรกิจค้าอาวุธ เฉินฉางอันก็เป็นเหมือนหงส์ในฝูงกามาตลอด ชายหนุ่มเคยชินกับการดูแลตัวเองให้สะอาดสะอ้าน บวกกับรูปร่างหน้าตาก็โดดเด่นไม่เหมือนใคร ไม่อย่างนั้นคงไม่ถูกไอ้เด็กเลวที่ตัวเองชุบเลี้ยงจับกดแบบนี้หรอก

พอนึกถึงเรื่องเด็กเลวที่ตัวเองเลี้ยงดูมาเป็นสิบปีมีความคิดสกปรกแบบนั้น เฉินอันก็ได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโมโห

"อลังการจริง ๆ กำลังถ่ายหนังอยู่หรือเปล่านั่น" จู่ ๆ เฉินหยางก็โพล่งออกมา

เฉินอันที่ยืนข้างเฉินหยางกำลังรอแท็กซี่อยู่ริมถนนถูกดึงหลุดจากภวังค์ เขามองตามสายตาของเฉินหยางไป บนถนนกำลังมีขบวนรถหรูสีดำมากกว่าสิบคันขับผ่านหน้าพวกเขาไป

เฉินอันหรี่ตาลง ทั้งรถและทั้งป้ายทะเบียนคุ้นตาเขามากจริง ๆ นั่นมันรถที่เซี่ยงไฮ้ของเขาไม่ใช่เหรอ ปกติเขาจะจัดรถเยอะแบบนี้ก็เฉพาะตอนกลับเซี่ยงไฮ้หรือไม่ก็มีเรื่องสำคัญ ๆ เท่านั้น

ประจวบเหมาะกับมีแท็กซี่คันหนึ่งเข้ามาจอด ทว่าในขณะที่เฉินหยางกำลังจะขึ้นรถ คนที่ยืนรอข้าง ๆ กลับเดินเข้ามาขวางหน้าพลางดึงประตูเปิดจะแทรกคิวก่อน

"เฮ้ย! เรามารอก่อนนะ คุณจะมาแทรกแบบนี้ไม่ได้นะครับ" เฉินหยางรีบดึงอีกฝ่ายไว้

"ถอยไป มาดึงบ้าอะไรเนี่ย!" คนคนนั้นปัดมือเฉินหยางออกตะคอกใส่สองประโยค ทว่าขณะที่กำลังจะเข้าไปนั่งในรถแท็กซี่ จู่ ๆ ก็ถูกคนหิ้วคอเสื้อจากทางด้านหลัง

คนที่มาแทรกแถวยังไม่ทันตั้งสติได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ก็ถูกเหวี่ยง

ลงไปกองกับพื้นเสียแล้ว

“นิ่งทำไมล่ะ ขึ้นรถสิ!” เฉินอันจับเฉินหยางยัดเข้าไปในรถแล้วตัวเองก็ตามเข้าไป ชายหนุ่มที่ถูกเขาผลักล้มลงบนพื้นพยุงตัวขึ้นมาได้ก็จะวิ่งเข้าใส่ แต่เฉินอันถีบออกไปเต็มแรงโดยไม่เกรงใจ

“ตามขบวนรถข้างหน้าไป” เฉินอันเอ่ยเสียงนิ่งทันทีที่ปิดประตูรถลง ราวกับเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ทว่าเฉินหยางที่อยู่ข้างกันกลับยังอึ้งไม่หาย

“เมื่อกี้อาเยี่ยมสุด ๆ เลยครับ”

เฉินอันเพียงเหลือบมองเด็กโง่ข้างตัวเล็กน้อย “เรียนรู้ไปบ้างล่ะ”

Chapter 3
สุสาน

รถแท็กซี่จอดสนิทที่ด้านนอกของสุสานฝังศพ แล้วเฉินอันก็เปิดประตูลงรถไปทันที ทำเอาเฉินหยางที่ยังอยู่ในรถต้องรีบตะโกนบอก "อา รอผมด้วย"

"เฮ้ย! จ่ายเงินด้วย!" คนขับรถแท็กซี่รีบร้องบอกเฉินหยาง

กระทั่งเฉินหยางจ่ายค่ารถเสร็จก็ไร้วี่แววของเฉินอันแล้ว ตายละ! อาคงไม่ได้วิ่งไปฆ่าตัวตายอีกใช่ไหม!

เฉินหยางรีบวิ่งหาจนทั่ว โชคดีที่เฉินอันใส่ผ้าปิดปาก บวกกับรูปร่างของเขาที่ค่อนข้างสะดุดตา ทำให้ไม่นานก็เจอเขายืนอยู่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง

"กลับบ้านกันเถอะครับ อาเพิ่งออกจากโรงพยาบาล มาอยู่ในสถานที่แบบนี้ไม่ดีเลย" เฉินหยางดึงข้อมือของชายหนุ่ม แต่อีกฝ่ายกลับไม่สนใจ

"อากำลังดูอะไรอยู่น่ะครับ" เฉินหยางมองตามสายตาของเฉินอันไป เมื่อเห็นเขาเอาแต่จับจ้องตรงไปทางนั้น

ห่างออกไปมีกลุ่มชายหนุ่มในสูทสีดำกำลังยืนล้อมข้างหลุมฝังศพด้วยท่าทางสงบเงียบ เห็นชายหนุ่มสวมแว่นดำคนหนึ่งที่ยืนอยู่หน้าสุดกำลังถือโถเถ้ากระดูกอยู่

มองอย่างไรก็เหมือนเจ้าพ่อแก๊งมาเฟียที่กำลังทำพิธีฝังศพ สัญชาตญาณของเฉินหยางบอกว่าไม่ควรยุ่งกับคนเหล่านี้ เขาดึงแขนเสื้อเฉินอันเบา ๆ “กลับบ้านกันเถอะครับอา”

“บ้าน?” เฉินอันแค่นหัวเราะ เดิมทีบ้านของเขาน่าจะอยู่ไม่ห่างจากสุสานแห่งนี้สักเท่าไหร่ อ้อ ไม่สิ ต้องบอกว่าบ้านของคนที่อยู่ในโถใส่เถ้ากระดูกนั่นถึงจะถูก

ชายหนุ่มผู้ถือโถใส่เถ้ากระดูกที่อยู่ห่างไปไม่ไกลหันมองมาทางเฉินอัน ราวกับรู้สึกถึงอะไรบางอย่าง ทว่าดวงตาหลังแว่นดำนั่นก็เห็นเพียงเงาร่างของคนสองคนเท่านั้น

แววตาคมกริบเหมือนปลายมีดกรีดหลังนั่นทำให้เฉินอันหัวเราะเยาะเบา ๆ ถึงเขาจะไปปรากฏตัวต่อหน้าลู่เฟิงตอนนี้ ไอ้ลูกกระต่าย[1] นั่นก็ไม่มีทางจำเขาได้

เฉินอันหลับตาลง เมื่อเข้าไปนั่งในรถแท็กซี่ด้านหน้าสุสานจริง ๆ เขาไม่รู้สึกอะไรเลยกับการต้องมาเห็นเถ้ากระดูกของตัวเองถูกฝังลงไปต่อหน้าต่อตาแบบนั้น

รถสีดำหลายคันที่ขับผ่านพวกเขาไปจอดติดอยู่ข้างสุสาน ซึ่งเป็นเส้นทางเดียวกับที่พวกเขาไป พอได้ยินเสียงบ่นของคนขับ เฉินอันก็ลืมตาแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง

รถลีมูซีนสีดำคันหนึ่งจอดห่างออกไปไม่ไกลจากพวกเขา บอดี้การ์ดรูปร่างกำยำหลายคนยืนอยู่ข้างรถด้วยท่าทางเคร่งขรึม

---

[1] เป็นคำด่าคนอายุน้อยกว่า แปลว่า เด็กเลว เด็กเวร

และมีบอดี้การ์ดคนหนึ่งยืนถือร่มสีดำพร้อมกับดึงประตูรถเปิด คนที่ลงจากรถคือชายหนุ่มตัวไม่สูงมากสักเท่าไหร่ ผมสั้นสีทองดูเปล่งประกายเมื่ออยู่กลางแสงแดด

"ว้าว! ทำไมวันนี้คนชุดดำเยอะแบบนี้ล่ะ มีคนต่างชาติด้วย" เฉินหยางเองก็โผล่หน้าออกไปดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เฉินอันหรี่ตาลง มองชายหนุ่มผมทองเดินถือร่มเข้าไปในสุสาน พลางค่อย ๆ หันหน้ากลับมา พร้อมกับรถแท็กซี่ที่ขับห่างออกมาเรื่อย ๆ

คิดไม่ถึงว่าอีวานอฟก็มาด้วย เขากับอีวานอฟถือว่าเป็น 'เพื่อนเก่า' กัน ถ้าจะพูดให้ชัดเจนก็คือ เป็นเพื่อนกับพ่อของอีวา-นอฟถึงจะถูก

ปี 1991 ในการล่มสลายของสหภาพโซเวียต ตอนนั้นเฉิน-ฉางอันที่เริ่มค้าอาวุธได้ไม่นานร่วมมือกับพ่อของอีวานอฟ ส่งออกอาวุธล็อตใหญ่หลังจากการล่มสลาย และอีวานอฟในตอนนั้นก็เป็นเพียงเด็กซนที่ชอบมาขอช็อกโกแลตจากเขา

กระทั่งหลังปี 2007 เฉินฉางอันเจอคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งในระดับสากล อีวานอฟก็ยังเป็นแค่เด็กที่คอยตามก้นเขาและเอาแต่เรียก 'อาเฉิน'

ช่วงหลายปีมานี้ เขากับอีวานอฟกลายเป็นเหมือนคู่แข่งกัน แต่แน่นอนว่าเมื่อไหร่ที่ต้องเผชิญหน้ากับคู่แข่งจากที่อื่น พวกเขาก็จะร่วมมือกันบ้างเป็นครั้งคราว แต่ส่วนมากก็ยังอยู่ในตำแหน่งคู่ต่อสู้ที่ยืนตรงข้ามกัน

เฉินอันไม่คิดว่าอีวานอฟจะมาด้วยตัวเอง หมอนั่นมาทำไมมากวาดหลุมฝังศพให้เขาหรือไง

หรือฉลองที่คู่ต่อสู้ต้องตายไปแบบนี้?

ถ้าอีวานอฟแอบดีใจจริง ๆ เฉินอันคิดว่าหมอนั่นคงดีใจได้ไม่นานหรอก

เฉินอันแค่นหัวเราะ ตอนนี้เขายังมีชีวิตอยู่ และเขาจะกลับมา

Chapter 4
กลับบ้าน

"ช่วงนี้ทนแออัดอยู่กับผมไปก่อนนะครับ"

เฉินหยางเกาหัวอย่างอาย ๆ ท่าทางหัวเราะแหะ ๆ แบบนั้นเหมือนเด็กโง่ไร้เดียงสามากจริง ๆ

เฉินหยางถือกระเป๋าเดินทางเดินเข้าไปในอาคารเก่า ๆ เฉินอันเหลือบมองราวบันไดที่เขรอะด้วยสนิม อาคารหลังนี้น่าจะมีอายุราว ๆ 20 ปีได้

พอมาถึงชั้นสี่ เฉินหยางเอากุญแจออกมาเปิดประตูเหล็กที่ส่งเสียงดังแสบแก้วหู แล้วห้องขนาดเล็กแต่สะอาดสะอ้านก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าของเฉินอัน

เขากวาดตามองไปรอบห้อง ประเมินจากสายตาแล้วน่าจะมีขนาดไม่ใหญ่ไปกว่าห้องน้ำที่แมนฮัตตันของเขาเลย

ภายในห้องมีห้องนอน ห้องรับแขก ห้องครัว และห้องน้ำอย่างละหนึ่งห้อง ปกติเฉินหยางอยู่คนเดียว ห้องนอนมีขนาดเล็กแค่พอวางเตียงได้หนึ่งหลัง แต่ยังมีโต๊ะหนังสือกับตู้ที่มีหนังสือวาง

จนเต็มอยู่อีกหนึ่งตู้ เสื้อผ้าก็ถูกแขวนอัดกันอยู่ในตู้เสื้อผ้า

“ผมต้องไปเรียนก่อน นี่กุญแจบ้านนะครับ มีของกินอยู่ในตู้เย็น ถ้าเบื่อก็ออกไปเดินเล่นได้ครับ เดี๋ยวผมเลิกเรียนตอนบ่ายแล้วจะกลับมาทำกับข้าวให้”

เฉินหยางวางกระเป๋าเดินทางลง ก้มหน้าดูนาฬิกา พูดกำชับเฉินอันเสร็จก็รีบออกไปมหาวิทยาลัย

เฉินอันเดินสำรวจรอบห้อง ภายในห้องสะอาดสะอ้านและตกแต่งเรียบง่าย ไม่มีแม้แต่ก้นบุหรี่หรือขี้บุหรี่

เขาเดินไปริมหน้าต่าง เห็นเฉินหยางกำลังวิ่งไปยังมหาวิทยาลัยที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล เขาไม่ได้รู้สึกอะไรมากมายกับ ‘หลานชาย’ คนนี้ แต่ดูท่าเด็กหนุ่มผู้ไม่ประสีประสาคนนี้น่าจะเป็นคนกตัญญูรู้คุณอยู่บ้าง

เฉินอันนั่งลงบนโซฟาห้องนั่งเล่น เปิดโทรทัศน์ที่ไม่รู้ว่าไปขุดมาจากร้านขายของเก่าร้านไหน ในโทรทัศน์กำลังฉายซีรี่ส์แนวชิงรักหักสวาทของนักแสดงไอดอลชื่อดัง

ดูอยู่สักพัก เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรน่าสนใจ เฉินอันก็เลยลุกเข้าไปในห้องนอนของเฉินหยางที่มีโน้ตบุ๊กวางอยู่หัวเตียง

เขาเดินเข้าไปนั่งลงบนเตียง เอาโน้ตบุ๊กมาเปิด เยี่ยมมากไม่ได้ตั้งรหัสผ่าน

พิมพ์ชื่อ ‘เฉินฉางอัน’ ลงไปบนอินเทอร์เน็ต สิ่งที่ปรากฏขึ้นมามีแต่เรื่องไร้สาระ และไม่มีข่าวการตายของเขาอย่างที่คาดไว้

เฉินอันหลับตาลง สูดหายใจลึก เริ่มประมวลผลแผนการในอนาคตอย่างรวดเร็ว ในเมื่อยังมีชีวิตอยู่ เขาก็ไม่อยากจะตายอีกครั้ง

ลู่เฟิง—

เฮอะ! เขาจะให้คนทรยศได้ชดใช้

ตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาลก็ยังไม่อาบน้ำจริงจังเลยสักครั้ง เฉินอันยืนหลับตานิ่งอยู่หน้าห้องน้ำขนาดเล็กที่รองรับแค่สองคนก็น่าจะแทบระเบิด

ถึงจะรังเกียจ แต่เขาก็ไม่มีที่อื่นให้อาบน้ำแล้ว เพราะงั้นจึงต้องฝืนใจหน่อย

ระหว่างอาบน้ำ เฉินอันยังคงรู้สึกว้าวุ่นใจ โดยเฉพาะตอนที่ลูบมือไปเจอชั้นไขมันบนร่างกายของตัวเอง เขาอยากเอามีดมาหั่นออกให้รู้แล้วรู้รอดจริง ๆ ตอนนี้รู้สึกเหมือนกำลังอาบน้ำให้หมูไม่มีผิด

อาบน้ำเสร็จ เฉินอันก็พันผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่วิ่งเข้าไปเปิดกระเป๋าเดินทาง ‘เฉินอัน’ คนก่อนน่าจะพอมีเงินอยู่บ้าง เสื้อผ้าบางส่วนก็เป็นแบรนด์เนม ติดก็แต่ดูเชยไปหน่อยเท่านั้น

พอเจอเสื้อผ้าเรียบ ๆ ชุดหนึ่ง เฉินอันก็กลับเข้าห้องนอนไปเปิดโน้ตบุ๊กค้นหาต่อ

มีสำนวนว่าไว้ว่า กระต่ายเจ้าเล่ห์มีสามโพรง เงินทุนส่วนใหญ่ของเขาน่าจะถูกไอ้ลูกกระต่ายลู่เฟิงนั่นควบคุมไปนานแล้ว แต่จิ้งจอกเจ้าเล่ห์อย่างเขาย่อมต้องมีทางหนีทีไล่ไว้ให้ตัวเอง

ในเมื่อตอนถูกลู่เฟิงขัง เขาก็ยังหาปืนมาฆ่าตัวตายได้ ในสถานการณ์เลวร้ายแบบนี้ เขาก็ต้องหาเงินให้ตัวเองได้เช่นกัน

“เจอแล้ว!”

ดวงตาราวกับนกฟีนิกซ์เป็นประกายวาววับ ทว่าไม่นานรอยยิ้มบนใบหน้าก็แข็งค้าง

ไม่ใช่เพราะว่าเงินทุนมีปัญหา แต่เป็นเพราะว่าเขาเห็นภาพสะท้อนเลือนรางของใบหน้าเหมือนหัวหมูของตัวเองในหน้าจอคอมพิวเตอร์

ขั้นแรกของการหวนกลับสู่บัลลังก์จระเข้ยักษ์[2] นักค้าอาวุธได้แก่ ลดน้ำหนัก!

---

[2] หมายถึง คนมีอำนาจ มีอิทธิพล

Chapter 5
ศัตรูหัวใจกับคู่ต่อสู้

โลกใบนี้เหมือนกับพีระมิด คนที่อยู่ฐานพีระมิดต้องทำงานขยันขันแข็งเหมือนมด ส่วนคนที่อยู่บนยอดสุดไม่ต่างกับพระเจ้าที่ก้มมองบรรดาคนธรรมดาน่าสงสารที่พยายามสร้างเนื้อสร้างตัว

อีวานอฟใช้ปลายนิ้วคีบซิการ์ สูดหายใจลึกแล้วค่อย ๆ พ่นควันสีขาวขุ่นออกมา กลุ่มควันกึ่งโปร่งแสงลอยกระทบหน้าต่างกระจกแล้วเลือนหายไปอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มตามแบบฉบับของคนยุโรปตะวันออกยืนล้วงกระเป๋าอยู่บนโรงแรมเดอะบันด์เซี่ยงไฮ้ ดวงตาสีฟ้าอ่อนปกคลุมด้วยม่านหมอกบางจับจ้องไปยังภาพยามค่ำคืนของความหรูหราฟุ้งเฟ้อและชีวิตสำมะเลเทเมา

แต่ไม่ว่าจะเป็นคนบนยอดสุดหรือฐานพีระมิด พวกเขาก็ไม่สามารถหลีกหนีความตายได้

เพียงแต่ว่าการตายของเฉินฉางอันเกิดขึ้นกะทันหันมาก

ดวงตาสีฟ้าคล้ายเคลือบด้วยชั้นน้ำแข็งขั้วโลกเหนือ ผมสีทอง

ของอีวานอฟเป็นประกายภายใต้แสงไฟสลัว เมื่อมาอยู่ที่บ้านเกิดของเฉินฉางอันแบบนี้ ก็ทำให้เขาอดนึกถึงอดีตยามที่ไปมาหาสู่กับเฉินฉางอันไม่ได้

ครั้งแรกที่ได้เจอกับเฉินฉางอัน อีวานอฟยังเป็นเพียงเด็กผู้ชายอายุไม่ถึงสิบขวบที่ใส่รองเท้าหนังกับชุดเอี๊ยมขายาว

ช่วงการล่มสลายของสหภาพโซเวียต มีพวกพ่อค้าอาวุธมากมายหลั่งไหลเข้าไปในยูเครน และหนึ่งในนั้นก็รวมถึงคนจีนที่ชื่อเฉินฉางอัน

อีวานอฟในวัยเด็กที่กำลังนั่งเล่นปืนของเล่นบนพรมในบ้านแอบเงยหน้ามองชายหนุ่มผมดำที่กำลังคุยธุรกิจกับพ่อของตัวเองบ้างเป็นครั้งคราว

เฉินฉางอันเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนยังหนุ่มยังแน่น แข็งแรงและมีความสามารถ นิ้วมือที่สวมแหวนหยกคีบซิการ์ เกิดเสียงเบา ๆ เป็นบางครั้งเมื่อแหวนกระทบซิการ์ เสียงนั้นทั้งช้าทั้งชัดเจนราวกับมดหมื่นตัวไต่ไปทั่วแผ่นอกของอีวานอฟ

ว่ากันว่าชายหนุ่มชนชั้นสูงชอบสูบซิการ์เวลาผิดหวังท้อใจ ควันสีขาวที่ค่อย ๆ พ่นออกจากปากราวกับเป็นภาพความฝัน นัยน์ตาสีดำสนิทที่เปล่งประกายสีแดงราวกับปีศาจร้ายที่อีวานอฟเคยฝันถึง

ตั้งแต่ตอนนั้น อีวานอฟก็รู้ว่าผู้ชายที่ชื่อเฉินฉางอันเป็นปีศาจร้าย เป็นปีศาจที่โน้มน้าวคนได้

เขานึกถึงตอนที่ผู้ชายคนนั้นยิ้มบาง พลางก้มลงมาลูบหัวเขาเวลาที่เขาเดินตามหลังเพื่อขอช็อกโกแลตกิน

"เรื่องฉางอันน่ะ ผมเสียใจจริง ๆ"

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าหยุดลงห่างออกไปไม่ไกล อีวานอฟก็หัน

กลับไปมองชายหนุ่มผู้มีใบหน้าเย็นชาและเคร่งขรึม—ลู่เฟิง

“นายไม่มีสิทธิ์เรียกชื่อเขา” น้ำเสียงเย็นเยียบฟังดูเหมือนเหล็กกล้าที่ปกคลุมด้วยน้ำแข็งในหน้าหนาว ไม่ต่างจากชื่อของเจ้าตัว ไม่ว่าคำพูดหรือการกระทำก็ล้วนแต่คมกริบเหมือนใบมีด

ใบมีดที่คมเกินไปสามารถใช้ฆ่าศัตรูได้ แต่ถ้าไม่ระวังก็อาจทำให้ตัวเองต้องบาดเจ็บ

ไม่รู้ว่าตอนแรกที่เฉินฉางอันรับเด็กโรคจิตอย่างลู่เฟิงมาเลี้ยงเคยคิดไหมว่าวันหนึ่งจะถูกอาวุธที่ตัวเองเลี้ยงดูมากับมือทำร้ายเอา

“น่าสนใจจริง ๆ ฟังดูเหมือนนายจะเคารพนับถือเขามาก” อีวานอฟสูบซิการ์ไป นัยน์ตาสีฟ้าอ่อนก็ฉายแววเยาะเย้ยไปด้วยยามมองชายหนุ่มที่จะเข้ามารับช่วงต่อจากเฉินฉางอัน

ตอนที่เขารู้จักเฉินฉางอันใหม่ ๆ ผู้ชายคนนั้นมักจะพาคนที่ชื่อเฉินฉางเล่อตามมาด้วย ซึ่งก็คือน้องชายของเฉินฉางอัน เป็นเด็กผู้ชายหน้าสวยที่สุภาพอ่อนโยน

คนที่สะอาดสะอ้านและใจอ่อนจนเกินไปไม่เหมาะที่จะร่วมมือค้าขายอาวุธด้วย เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน อีวานอฟคิดว่าเฉินฉางเล่อยินดีติดตามเฉินฉางอันเพราะพวกเขาเป็นพี่น้องกัน

ทว่าหลังจากอีวานอฟมีแฟนคนแรก ผ่านช่วงวัยรุ่นมา เขาก็ได้รู้ว่าแววตาที่เฉินฉางเล่อมองตามเฉินฉางอันนั้นไม่ได้มีแค่ความเคารพและเชื่อใจ แต่มีความหลงใหลลึกซึ้งแฝงอยู่ในนั้นด้วย

เขาไม่ชอบเฉินฉางเล่อ เพราะเฉินฉางอันดีต่อเฉินฉางเล่อมาก

เมื่อสิบปีก่อน เฉินฉางเล่อยอมเอาตัวรับกระสุนแทนเฉิน-ฉางอันจนต้องตาย ตั้งแต่นั้นมา คนข้างกายเฉินฉางอันก็กลายเป็นผู้ชายที่ชื่อลู่เฟิง

เทียบกับเฉินฉางเล่อแล้ว อีวานอฟเกลียดลู่เฟิงมากยิ่งกว่า

ในสายตาของอีวานอฟ ลู่เฟิงคือคนที่เป็นสตอกโฮล์มซินโดรม[3] ขั้นร้ายแรง

เด็กหนุ่มที่ชื่อลู่เฟิงคือคนที่เฉินฉางอันเก็บกลับมาตอนเกิดอุบัติเหตุที่แอฟริกา พ่อกับแม่ของลู่เฟิงถูกฆ่าตายในสงครามระหว่างชนเผ่า

ทั้ง ๆ ที่เฉินฉางอันเป็นคนขายปืนให้ชนเผ่าในแอฟริกา ทั้ง ๆ ที่พ่อแม่ของลู่เฟิงถูกปืนเหล่านั้นฆ่าตาย แต่สุดท้ายลู่เฟิงก็ยังตามเฉินฉางอันมา

อีวานอฟไม่รู้ว่าทำไมตอนนั้นเฉินฉางอันถึงพาลู่เฟิงมาด้วย บางทีอาจเป็นเพราะความวุ่นวายในสนามรบ น้องชายของเฉินฉาง-อันเองก็ตาย ส่วนลู่เฟิงก็หน้าตาเหมือนน้องชายของเขาตอนเด็ก ๆ มาก

อีวานอฟเจอลู่เฟิงครั้งแรกที่งานประชุมภายในของพ่อค้าอาวุธ

ตอนนั้นเฉินฉางอันได้รับบาดเจ็บจึงต้องอยู่บ้านรักษาตัวไม่ออกไปไหนหนึ่งปีเต็ม พอออกจากบ้านได้ ข้างกายก็มีเด็กหนุ่มท่าทางขาดสารอาหารอายุประมาณสิบขวบเพิ่มมาหนึ่งคน เด็กนั่นตามติดเฉินฉางอันเหมือนหมาผู้ซื่อสัตย์ เอาแต่ก้มหน้าต่ำ ไม่พูดไม่จา

ไม่มีใครสนใจเด็กหนุ่มที่ชื่อลู่เฟิงคนนั้น กระทั่งระหว่างการ

---

[3] Stockholm Syndrome อาการที่เกิดขึ้นกับตัวประกันที่ถูกคนร้ายจับตัวไปจนทำให้เกิดความรู้สึกผูกพัน เห็นอกเห็นใจ มองคนร้ายในแง่ดีขึ้น บางกรณีตัวประกันก็สามารถกลายเป็นพวกเดียวกับคนร้ายได้

ประชุมมีคนพูดจาไร้มารยาทกับเฉินฉางอัน เด็กนั่นก็ชักปืนออกมายิงหัวอีกฝ่ายทันที ตอนนั้นเด็กลู่เฟิงเพิ่งติดตามเฉินฉางอันได้แค่หนึ่งปีเท่านั้น

ปราศจากความโกรธแค้น ไม่มีการแก้แค้น มีแต่ความจงรักภักดีและความบ้าคลั่งในแววตา ด้วยความภักดีและความบ้าคลั่ง ไม่เจ็บแค้นและไม่มีท่าทางนึกเสียใจนี้ ทำให้ลู่เฟิงกลายเป็นผู้สืบทอดของเฉินฉางอัน

"ที่แอฟริกาตอนนั้น ถึงเฉินฉางอันจะรอดมาได้ แต่ก็ถูกยิง หลายปีมานี้เขาค่อย ๆ ถ่ายโอนธุรกิจในมือให้นาย นั่นหมายความว่าเพราะปัญหาร่างกาย ช้าเร็วยังไงเขาก็จะต้องยกตำแหน่งให้นาย"

อีวานอฟพูดภาษาจีนกลางอย่างลื่นไหล พร้อมกับพ่นควันขาวไปทางลู่เฟิง แล้วแค่นหัวเราะ "ทำไมนายถึงได้ใจร้อนต้องแย่งตำแหน่งเขามาแบบนี้ด้วย"

"มันไม่เกี่ยวกับคุณ อีวานอฟ" ใบหน้าของชายหนุ่มนิ่งเรียบไร้อารมณ์ เย็นชาราวกับเป็นหุ่นยนต์

"เขาตายจริง ๆ น่ะเหรอ เฉินฉางอัน ผู้ชายที่เหมือนจิ้งจอกเจ้าเล่ห์คนนั้นน่ะ ตายจริง ๆ เหรอ" อีวานอฟจับจ้องลู่เฟิงไม่วางตาราวกับอยากถลกหนังเอาหัวใจออกมาดูว่าคำพูดของลู่เฟิงเป็นความจริงหรือไม่

"หรือนายเอาเขาไปซ่อนไว้ที่ไหน"

นัยน์ตาของลู่เฟิงเป็นประกายเย็นเยียบ พร้อมกับที่สิ้นเสียงคำถามของอีวานอฟ "ผมกับคุณไม่จำเป็นต้องคุยกัน"

บอดี้การ์ดหลายคนที่อยู่ด้านหลังของลู่เฟิงทำท่าจะชักปืนออกมายิง อีวานอฟพ่นลมหายใจ ยกนิ้วที่ใส่แหวนทับทิมสีเลือดนกขึ้นโบกไปมา

“ใจเย็นก่อน นายควรรู้นะว่าถ้าฉันตายที่นี่ คงไม่เป็นผลดีกับนายสักเท่าไหร่”

อีวานอฟหยิบซิการ์ออกมาสูบ พร้อมกับเดินเอื่อย ๆ ไปทางลู่เฟิง ท่าทางราวกับได้รู้ข่าวที่ตัวเองต้องการแล้ว

เขาหยุดชะงักในวินาทีที่เดินสวนผ่าน แล้วหันมองเสี้ยวหน้าของอีกฝ่าย พลางหัวเราะเบา ๆ “นายทำใจฆ่าเฉินฉางอันไม่ลงใช่ไหมล่ะ”

จากนั้นอีวานอฟก็ก้าวยาว ๆ ออกจากห้องโดยไม่แม้แต่จะมองลู่เฟิงอีก แต่เขายังรับรู้ได้ถึงแววตาคมกริบที่อีกฝ่ายมองตัวเอง

อีวานอฟขยับมุมปากราวกับหัวเราะเยาะ เขาพูดแทงใจดำสินะ?

เฉินฉางอันนะเฉินฉางอัน จิ้งจอกอย่างนายไปอยู่ที่ไหนแล้วนะ ถ้ารู้แต่แรกว่านายรับมือง่ายขนาดนี้ ฉันคงหาโอกาสจัดการนายไปตั้งนานแล้ว

เขาพ่นควันสีขาวออกจากปาก โยนซิการ์ที่เหลือทิ้งลงพื้น ใช้เท้าบดขยี้ แล้วประกายไฟก็ดับลงอย่างเงียบเชียบ

Chapter 6
คนทรยศผู้บ้าคลั่ง

เฉินฉางอันคือผู้ชายที่เหี้ยมโหดและเย็นชาที่สุดในโลก

คนหนึ่งคนต้องพบกับการลงโทษที่โหดร้ายทารุณมากแค่ไหนถึงจะเป็นการทำลายความงดงามภายในใจที่รักและทะนุถนอมมากที่สุด

แน่นอนว่าเฉินฉางอันรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ลู่เฟิงรักและทะนุถนอม รู้ว่าการลงมือฆ่าลู่เฟิงด้วยตัวเอง ไม่ได้เป็นสิ่งที่ทำให้คนทรยศคนนี้เจ็บปวดทรมานมากที่สุด

เขาจึงเลือกที่จะจบชีวิตของตัวเองต่อหน้าลู่เฟิง

คืนแล้วคืนเล่าที่ภาพชายหนุ่มชื่อเฉินฉางอันนอนคว่ำอยู่บนระเบียงและกำลังโบกมือให้เขาปรากฏในห้วงความคิดไม่ยอมหยุด

เขาคิดว่าในที่สุดผู้ชายคนนั้นก็ยอมรับเขาแล้ว แต่เบื้องหลังรอยยิ้มอบอุ่นนั่นกลับเป็นความโหดร้าย

สวรรค์กับนรกมีเพียงเส้นบาง ๆ กั้นไว้จริง ๆ

ภายในห้องที่มืดสลัว บทเพลงน็อกเทิร์นดังลื่นไหลฟังสบาย

เสียงทุ้มต่ำมีชีวิตชีวาของหญิงสาวในเครื่องเล่นแผ่นเสียงดังคลอไปกับเสียงเชลโล่ ทั้งไพเราะและสง่างาม

แสงจันทร์เย็นตาส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาภายในห้อง ชายหนุ่มในสูทสีดำท่าทางเย็นชาคนหนึ่งกำลังไล่ปลายนิ้วเรียวยาวลงบนเปียโน

ลู่เฟิงหลับตาลง ราวกับกำลังจมอยู่ในภวังค์ของเสียงเพลง เพลงนี้เป็นเพลงโปรดของเฉินฉางอัน เขาฝึกซ้อมมาตลอดตั้งแต่วันแรกที่ติดตามผู้ชายคนนั้น เพียงเพราะมันเป็นเพลงที่เฉินฉางอันชอบที่สุด

"เราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป"

ชายหนุ่มค่อย ๆ ลืมตาขึ้น นัยน์ตาสีดำเหมือนเหวลึกไร้ที่สิ้นสุดเหม่อมองไปยังเก้าอี้โยกที่อยู่ในห้อง เก้าอี้ตัวนั้นว่างเปล่า แต่เขาก็ยังยิ้มให้มัน

เก้าอี้ตัวนี้เป็นตัวที่เฉินฉางอันมักจะนั่งบ่อย ๆ ก่อนเสียชีวิต ผู้ชายคนนั้นไม่เคยจากเขาไปไหน ราวกับกำลังนั่งหลับตาฟังเพลงที่เขาเล่นอย่างเงียบ ๆ

"เพราะไหมครับ"

ลู่เฟิงพึมพำกับตัวเองแล้วหัวเราะหึ ๆ

เขาลุกจากเปียโน เสียงเพลงจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงยังคงดังก้องไปทั่วห้อง ม่านถูกสายลมพัดปลิวไหว แสงจันทร์ที่ส่องผ่านเข้ามาทำให้เห็นผนังส่วนหนึ่งในห้อง

ผนังส่วนนั้นมีภาพวาดแขวนอยู่หลายภาพ

ภาพหนึ่งเป็นภาพชายหนุ่มที่สูบซิการ์พร้อมกับถือแก้วไวน์ไว้ในมือกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้โยก ดวงตาหลุบลงต่ำราวกับกำลังคิดอะไรอยู่

อีกภาพหนึ่งที่แขวนอยู่ข้างกัน ชายหนุ่มในภาพนอนเปลือยกายอยู่บนเตียงสีดำหลังใหญ่ คนในภาพขมวดคิ้วน้อย ๆ เหมือนนอนหลับไม่ค่อยสนิท ร่างกายที่ซีดขาวมีร่องรอยของความรักประดับอยู่ทั่ว ผ้าแพรสีดำบนที่นอนราวกับเป็นน้ำวนที่จะหมุนดึงชายหนุ่มตัวขาวเข้าไปภายใน

รูปแล้วรูปเล่าแขวนจนเต็มผนัง และผู้ชายในรูปก็เป็นคนเดียวกันทั้งหมด

ผู้ชายในภาพ บ้างก็ดูราวกับราชาที่มองผู้คนด้วยแววตาเหยียดหยาม บ้างก็เหมือนสัตว์ร้ายบาดเจ็บหนักที่ถูกล่ามโซ่ไว้ด้วยท่าทางเร้าอารมณ์และสุดจะทนไหว บ้างก็เหมือนกำลังจ้องคนที่อยู่นอกรูปภาพด้วยแววตาเย็นชา

และทั้งหมดนั้น ล้วนเป็นผู้ชายที่ชื่อเฉินฉางอัน

“ฉางอัน...”

ลู่เฟิงพูดชื่อของชายหนุ่มออกมาราวกับละเมอ จากนั้นก็ยิ้มกับตัวเอง เขายินดีให้เฉินฉางอันฆ่าเขายังดีเสียกว่าต้องมาใช้ชีวิตแบบตายทั้งเป็นอย่างตอนนี้

“คุณจะตายไม่ได้ ห้ามตายเด็ดขาด คุณต้องไม่ตายตอนนี้”

เขาพึมพำออกมาราวกับเป็นคำสาป ลู่เฟิงลูบแก้มชายหนุ่มในภาพเบา ๆ แล้วหลับตาลง ราวกับฝ่ายนั้นกำลังยืนมองเขาอยู่

Chapter 7
อา-หลาน

"เฉินหยาง เมื่อกี้นายเรียกฉันเหรอ"

เฉินอันซึ่งนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์รู้สึกราวกับได้ยินเสียงคนเรียกชื่อตัวเอง เหมือนกึ่งหูฝาดกึ่งได้ยินจริง เพราะอย่างนั้นเขาจึงเงยหน้าตะโกนถามชายหนุ่มที่กำลังวุ่นอยู่ในห้องครัว

"หือ? มีอะไรเหรอครับอา"

เฉินหยางซึ่งมีผ้ากันเปื้อนผูกอยู่ที่เอว ถืออาหารที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ รีบร้อนยกจานปลาออกมา พลางใช้ผ้ากันเปื้อนเช็ดมือแล้วมองชายหนุ่มด้วยความสงสัย

"เปล่า ไม่มีอะไร ทำงานของนายไปเถอะ"

เฉินอันเบือนสายตากลับไปมองจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง ท่าทางคงจะหูฝาดไปเองจริง ๆ นั่นแหละ

"ครับ อาเตรียมตัวได้เลย เดี๋ยวก็เสร็จแล้ว"

ทิ้งท้ายไว้เท่านั้นแล้วเฉินหยางก็รีบหมุนตัววิ่งเข้าห้องครัว

ไม่นานก็ได้เริ่มกินข้าว เฉินหยางเอาตะเกียบกับถ้วยมาวาง

อย่างเรียบร้อย บนโต๊ะเต็มไปด้วยอาหารร้อน ๆ มีปลา มีกุ้ง มีผัก กลิ่นหอมยั่วน้ำลายทั้งนั้น ไม่รู้ว่ารสชาติจะเป็นอย่างไร

ขณะที่เฉินอันซึ่งต้องกินอาหารของโรงพยาบาลมาหลายวัน กำลังจะคีบอาหาร ก็เห็นเฉินหยางแกะกุ้งมาวางใส่ถ้วยให้ก่อนแล้ว ทั้ง ๆ ที่เป็นเด็กอยู่แท้ ๆ แต่กลับพูดกำชับอย่างกับเป็นแม่

“อาเพิ่งออกจากโรงพยาบาล กินอาหารทะเลบำรุงร่างกายเยอะ ๆ นะครับ”

เฉินอันจึงคีบกุ้งเข้าปากด้วยความรู้สึกสงบและสบายใจ

อึ้ม! รสชาติดีใช้ได้เลย

“ดูไม่ออกเลยนะว่านายเข้าครัวเองได้ด้วย” เฉินอันพยักหน้าด้วยความพอใจ กินตัวแรกเสร็จ เฉินหยางก็แกะตัวที่สองให้ต่อ

พอได้รับคำชม เฉินหยางก็ยิ้มกว้าง รอยยิ้มสว่างไสวราวกับดวงอาทิตย์ฤดูใบไม้ผลิ พอนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้เฉินอันความจำเสื่อม เขาก็เลยพูดต่อ “ตอนเด็ก ๆ พ่อทำงาน ไม่มีเวลาดูแลผม ผมก็เลยต้องทำเอง...

“กินเยอะ ๆ นะครับอา” เฉินหยางคีบเนื้อปลาให้เฉินอันอีกหลายชิ้น

เด็กคนนี้ถึงจะดูเซ่อซ่า แต่ก็ไม่เลว ทำความสะอาดก็ได้ เข้าครัวก็เป็น แถมยังเป็นนักศึกษาดีเด่นในมหาวิทยาลัยชื่อดังด้วย หน้าตาก็หล่อเหลาสะอาดสะอ้าน จนพลอยทำให้เฉินอันนึกถึงน้องชายตัวเองขึ้นมา

กินข้าวเย็นเสร็จ เฉินอันก็หอบโน้ตบุ๊กไปนั่งเคาะต่อบนโซฟา อ่านอีเมลไป บางครั้งก็เงยหน้ามองเฉินหยางที่กำลังเก็บกวาดในห้องครัวด้วย

เมื่อครู่เขาตรวจสอบตัวตนของเฉินหยางกับ ‘เฉินอัน’

พ่อของเฉินหยางมีพี่น้องทั้งหมดห้าคน เฉินอันเป็นคนสุดท้อง ครอบครัวไม่มีอะไรพิเศษ เป็นแค่คนธรรมดาทั่วไปในเมืองระดับสี่

ตอนเด็ก ๆ เฉินอันเรียนไม่เก่ง ต่อมาถึงได้ย้ายมาสร้างเนื้อสร้างตัวที่เซี่ยงไฮ้ พยายามอยู่หลายปีจนได้กลับบ้านเกิดช่วงปีใหม่ ไม่ค่อยได้ติดต่อกับเฉินหยางผู้เป็นหลานชายสักเท่าไหร่ กระทั่งเฉินหยางมาเข้ามหาวิทยาลัยที่เซี่ยงไฮ้ถึงได้เจอกันบางครั้ง ได้ซื้อข้าวของให้หลานชายบ้าง

ส่วนเฉินหยางก็เป็นลูกคนเดียวของครอบครัวที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยดังได้ เป็นคนรู้ความมาตั้งแต่เด็ก หน้าตาหล่อเหลา น่าเสียดายที่แม่ของเขาหนีไปกับผู้ชายคนอื่นตั้งแต่เขายังเด็ก

ตอนนี้เฉินหยางมีแฟนสาวอยู่หนึ่งคน เพิ่งคบกันเทอมนี้ อย่างมากจึงแค่จับมือกันเท่านั้น

ไร้เดียงสาจริง ๆ

เฉินอันอ่านข้อมูลของเฉินหยางอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเห็นฝ่ายนั้นกำลังพยายามเช็ดโต๊ะอยู่ เขายกแก้วน้ำขึ้นดื่มแล้วเอ่ย “พรุ่งนี้ฉันไม่อยู่กินข้าวเที่ยงที่บ้านนะ”

“อาจะไปไหนครับ” เฉินหยางนิ่งไปเล็กน้อย

“ไปหางานทำ” เฉินอันเคาะคีย์บอร์ด มองจำนวนเงินฝากในบัญชีของตัวเองที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

“อาเพิ่งออกจากโรงพยาบาลก็พักผ่อนสักสองวันเถอะครับ รอให้ร่างกายแข็งแรงแล้วค่อยหางานก็ไม่สายเกินไปหรอก” เฉินหยางรีบวิ่งเข้ามาหาด้วยท่าทางเป็นกังวล

“อยู่บ้านเฉย ๆ มันน่าเบื่อ ถ้าเบื่อจนไม่สบายขึ้นมาอีกจะทำยังไง เมื่อกี้ฉันหางานในอินเทอร์เน็ต ว่าง ๆ พรุ่งนี้ก็ตั้งใจจะลอง

ไปดูสักหน่อย” เฉินอันคลี่ยิ้มพลางยื่นมือไปหยิกปลายคางของเฉินหยาง ดวงตาเรียวยกขึ้นอย่างน่ามอง “เอาตามนี้ก็แล้วกัน”

กระทั่งเฉินอันปิดคอมพิวเตอร์เข้าห้องนอน เฉินหยางก็ยังนิ่งอึ้งอยู่ที่เดิม เขาลูบปลายคางที่เพิ่งถูกหยิกของตัวเอง จู่ ๆ ก็รู้สึกว่าดวงตาของอาน่ามองเอามาก ๆ

“อาครับ?” เฉินหยางเดินมาหยุดหน้าห้องนอนแล้วลองเปิดประตู แต่ประตูกลับถูกล็อกจากด้านใน

“ฉันจะนอนในห้อง นายนอนห้องรับแขกก็แล้วกัน ยังหนุ่มยังแน่นต้องเข้าใจคนป่วยนะ” เฉินอันเปิดประตู เอาหมอนกับผ้าห่มยัดใส่มือเฉินหยางแล้วปิดประตูดังปัง

หลังจากกำหนดอาณาเขตของตัวเองแล้ว เฉินอันก็ล็อกประตูบิดขี้เกียจ แต่ไม่ได้กลับไปนอนทันที เขาเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าของเฉินหยางดู

เฉินหยางเป็นคนเรียบง่ายจริง ๆ เสื้อผ้าก็มีไม่กี่ตัว แถมยังทำจากเนื้อผ้าที่ไม่ค่อยดี มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นของราคาแค่ไม่กี่สิบหยวน

“งั้นอาก็รีบนอนนะครับ พรุ่งนี้ตอนเช้าผมจะทำอาหารเช้าให้ตื่นมาอาจะได้กินร้อน ๆ”

เสียงที่เต็มไปด้วยความเป็นห่วงดังมาจากหน้าประตู เฉินอันอดยิ้มมุมปากไม่ได้ นานมากแล้วจริง ๆ ที่เขาไม่ได้ยินคำพูดแสดงความเป็นห่วงที่เรียบง่ายแบบนี้

ตั้งแต่ฉางเล่อจากไปก็ไม่มีใครจริงใจกับเขาอีกเลย

Chapter 8
‘งาน’ ของเฉินอัน

กระทั่งตอนที่แสงแดดส่องผ่านหน้าต่างมาบนหน้าของ เฉินหยาง เขาถึงได้สะลึมสะลือปรือตาเปิด

ผลที่ตามมาจากสายตาสั้นค่อนข้างมากก็คือ หลังจากลืมตาจะเห็นเป็นภาพเลือนราง แสงแดดที่ส่องเข้ามาทำให้ภาพตรงหน้าขมุกขมัว จนทำให้รู้สึกเหมือนอยู่บนสวรรค์

เฉินอันยกมือขยี้ตา กระทั่งเริ่มตั้งสติได้ถึงค่อย ๆ ยันตัวลุกขึ้น เขาหรี่ตาลงพลางคว้าแว่นตามาใส่ พร้อมกับดูนาฬิกาที่หัวเตียงไปด้วย

09.45 น.

เมื่อก่อนเขาเป็นคนตื่นก่อนแปดโมง ตื่นตรงเวลาทุกวัน เป็นโรคย้ำคิดย้ำทำกับตารางงาน แต่ต่อมาเพราะปัญหาร่างกายบวกกับอายุที่เพิ่มมากขึ้น จึงต้องยอมประนีประนอมเสียหน่อย

ไม่ได้กำหนดเวลาว่าต้องตื่นก่อนแปดโมง ภาระงานและอำนาจก็ค่อย ๆ ส่งต่อให้ลู่เฟิง

เฉินอันบิดขี้เกียจ จากนั้นก็ดึงร่างกายอวบอ้วนของตัวเองลุกขึ้น ถึงแม้ร่างกายนี้จะอ้วนเกินไปสักหน่อย แต่ก็รู้สึกแข็งแรงมาก

ลุกไปหาเสื้อผ้าแล้วออกจากห้องนอน อาบน้ำแต่งตัวในห้องน้ำเล็ก ๆ จากนั้นก็เห็นกล่องกับกระดาษบนโต๊ะในห้องรับแขก

เฉินอันเปิดกล่องออก ข้างในนั้นมีกุญแจกับเงินสองร้อยหยวน

“เหอะ ๆ”

เขาหยิบกระดาษมาดู เป็นข้อความที่เฉินหยางเขียนไว้ให้ว่า

ผมไปเรียนแล้วนะครับ
อาหารเช้าอยู่ในครัว อุ่นแล้วก็กินได้เลย
กุญแจอยู่ในกล่อง
เงินสองร้อยหยวนอาเอาไปได้เลย
จะได้ออกไปข้างนอกสะดวก
เบอร์โทร.ผม 13900xxxxxx
มีเรื่องอะไรโทร.หาผมได้เลยนะครับ

เฉินอันหยิบกุญแจใส่กระเป๋า เหลือบมองเงินสองร้อยหยวนในกล่อง คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วหยิบมาหนึ่งใบ จริงอยู่ที่อีกไม่นานเขาก็จะกลายเป็นเศรษฐี แต่ตอนนี้เขาไม่มีเงินจริง ๆ นั่นแหละ

“เป็นเด็กดีจริง ๆ”

ชื่นชมเฉินหยางอยู่เงียบ ๆ แล้วเขาก็กินอาหารเช้าที่ฝ่ายนั้นเตรียมให้ จากนั้นใส่รองเท้าหนังเชย ๆ ผมยุ่ง ๆ ถือกระเป๋าเอกสารออกจากบ้านไป ‘ทำงาน’

ช่วงกลางวันในย่านการค้าของเซี่ยงไฮ้มีคนไป ๆ มา ๆ

มากมาย ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรผู้ชายวัยกลางคนตัวอ้วนใส่แว่นดำอันใหญ่ก็ไม่ดึงดูดความสนใจใครคนอื่นเลยแม้แต่น้อย

เฉินอันถือกระเป๋ามาปรากฏตัวหน้าศูนย์ขายอะพาร์ตเม้นต์ทำเลหรูแห่งหนึ่งของเซี่ยงไฮ้ ดวงตาเรียวภายในแว่นหนาดูเย็นชา เขากวาดตามองศูนย์ขายอะพาร์ตเม้นต์ที่ตกแต่งหรูหรา นอกจากเขาแล้วยังมีบรรดาหนุ่มสาวในชุดแบรนด์เนมกำลังดูห้องอยู่กับพนักงานขายอย่างกระตือรือร้น

สภาพของเฉินอันในตอนนี้ มองปราดแรกเหมือนมาหาคนเล่นแชร์ลูกโซ่ มองครั้งที่สองเหมือนคนทำอสังหาริมทรัพย์ มองครั้งที่สามเหมือนคนทำงานสถาบันการเงิน

สรุปก็คือดูไม่เหมือนคนที่จะสามารถซื้อห้องได้เลย

เพราะแบบนั้น หลังจากเฉินอันเดินเข้าไปข้างใน พนักงานก็แค่ปรายตามองผ่านไปแบบไม่สนใจ ไม่ได้ดูรีบร้อน เพียงเงยหน้ามองแวบเดียว ไม่มีวี่แววว่าจะเข้ามาหา

เฉินอันที่ได้รับการปฏิบัติอย่างเย็นชาก็ไม่ได้กระฟัดกระเฟียดกลับออกไป ถ้าเขาโมโหกับเรื่องเล็กน้อยแค่นี้คงตายไปนานแล้ว

เขายังคงเดินดูไปรอบ ๆ ศูนย์ขาย ห้องเล็ก ๆ เก่า ๆ ของเฉินหยางไม่เหมาะกับเขาเลยจริง ๆ

วันนี้เขามาทำงานจริง ๆ รายละเอียดงานก็คือ ดูบ้าน ซื้อบ้าน

“เฮ้อ! พวกคุณไม่มีห้องดี ๆ เลยเหรอคะ” หญิงสาวหน้าตาสะสวยคล้องแขนอยู่กับชายหนุ่มวัยกลางคนคนหนึ่ง ส่วนอีกมือก็ถือกระเป๋าแบรนด์ดัง กำลังพูดด้วยท่าทางกระเง้ากระงอด

“ใช่ ๆ ๆ ๆ ดีกว่านี้หน่อย” ชายหนุ่มวัยกลางคนยิ้มกว้าง

แววตาของพนักงานขายเป็นประกายไม่พอใจอยู่แวบหนึ่ง ชายหญิงตรงหน้าดูมาเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว แต่ยังไม่มีห้องไหนถูกใจ

มักจะหาคำพูดมาบ่ายเบี่ยงอยู่อย่างนั้น

อยากได้ดีกว่านี้ แพงกว่านี้ใช่ไหม

พนักงานขายชี้ไปทางโมเดลอะพาร์ตเม้นต์ที่สูงที่สุด ก่อนจะยิ้มให้อย่างกระตือรือร้น “งั้นลองดูทางนั้นดีไหมคะ เป็นห้องแบบมีชั้นลอยกับลิฟต์ถึงห้องเลย มีระเบียง สวนดอกไม้กับสระว่ายน้ำส่วนตัวด้วย เป็นห้องที่ดีที่สุดของเราเลยค่ะ”

“จริงเหรอคะ ฟังดูใช้ได้เหมือนกันนะ ที่รักคะ เราไปดูหน่อยดีไหม” สาวสวยตาเป็นประกาย ทำปากยู่น้อย ๆ ยามหันมองชายวัยกลางคนข้างตัว

เห็นท่าทางอีกฝ่ายดูลังเล พนักงานขายก็พูดเสริม “ลิฟต์ของเราใช้ระบบสแกนฝ่ามือ รับประกันเรื่องความปลอดภัยนะคะ มีลิฟต์ส่วนตัวแบบนี้สามารถรับประกันความเป็นส่วนตัวได้สูงสุดเลย อีกทั้งในห้องเองก็ใช้เครื่องปรับอากาศแบบใหม่ล่าสุดกับระบบดูดฝุ่นจากอเมริกา แต่ถ้าคุณกังวลเรื่องความปลอดภัย ระบบรักษาความปลอดภัยของเราก็ถือว่าอยู่แถวหน้าของเซี่ยงไฮ้ วางใจได้เลยค่ะ...

“จากประตูระเบียงทางนี้ เปิดออกไปแล้วเห็นวิวยามค่ำคืนของเดอะบันด์ได้ทั้งหมดด้วย ห้องแบบนี้หาไม่ง่ายนะคะ”

“คือ...ฟังดูดีจริง ๆ ว่าแต่...ขายเท่าไหร่ล่ะ” ชายวัยกลางคนถาม

พนักงานรีบเอาเครื่องคิดเลขออกมาแล้วเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “ตารางเมตรละ 150,000 หยวนค่ะ ห้องนี้ทั้งหมด 764 ตารางเมตร ราคาขาย 114,600,000 หยวน”

ในขณะที่ชายวัยกลางคนกำลังตัวแข็งค้างอยู่ จู่ ๆ ก็มีเสียงดังขึ้นจากด้านข้าง “ผมเอาห้องนี้ จ่ายเงินสดลดได้เท่าไหร่ครับ”

ห้องชุดดังกล่าวนี้ไม่ใช่คนทั่วไปจะซื้อได้ พนักงานขายเองก็

แค่เอามาจับผิดท่าทางวางมาดของหนุ่มสาวคู่นี้เท่านั้น คิดไม่ถึงว่าจะมีคนยอมจ่ายเงินก้อนใหญ่ซื้อจริง ๆ

"คุณ? คุณซื้อไหวเหรอคะ"

คนที่ถามประโยคนี้ไม่ใช่พนักงานขาย ถึงเธอจะสงสัย แต่ก็ไม่มีความกล้าขนาดนั้น

สาวสวยคนนั้นหันมามองเมื่อได้ยินว่ามีคนจะซื้อห้องนี้ พอเห็นว่าเป็นผู้ชายตัวอ้วนฟันเหยิน แถมยังใส่เสื้อผ้าราคาถูก หญิงสาวก็เชิดคางแหลม ๆ นั่นขึ้น แล้วจ้องเฉินอันเขม็ง

เฉินอันหยิบบัตรเครดิตออกจากกระเป๋าพลางเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม "ถ้าคุณจะซื้อ ผมก็ให้คุณได้ครับ แต่ถ้าคุณไม่ซื้อ ห้องนี้ก็เป็นของผม"

จบคำแล้ว เขาก็หันไปบอกพนักงานสาวที่ยืนตาเบิกโตอยู่

"ถ้าพวกเขาไม่ซื้อ ผมจะซื้อ"

พนักงานขายตั้งสติได้ แอบคิดในใจว่า ก็เป็นไปได้ที่จะมีเงินก้อนใหญ่จริง ๆ คนรวย ๆ สมัยนี้ชอบจัดการอะไรแบบเงียบ ๆ เมื่อหลายเดือนก่อน เสี่ยวหลี่ก็ขายห้องชุดให้หญิงสูงอายุที่ดูธรรมดา ๆ คนหนึ่งไปเหมือนกัน!

"คุณผู้ชาย คุณผู้หญิง ไม่ทราบว่าคุณต้องการซื้อห้องนี้หรือเปล่าคะ"

"ระ...เรา—" หญิงสาวยังพูดไม่ทันจบ ชายวัยกลางคนผู้นั้นก็พูดแทรกแบบไม่สนใจเฉินอันกับคนอื่น ๆ "ไม่เอา" แล้วหมุนตัวดึงหญิงสาวเดินกลับออกไป

ภายในห้องตกแต่งอย่างประณีตไว้พร้อมแล้ว แค่จ่ายเงิน ก็เข้าอยู่ได้เลย แต่เฉินอันนั้นรอบคอบมาแต่ไหนแต่ไร ก่อนย้ายเข้า

อยู่ เขาให้บริษัทรับตกแต่งมาตกแต่งห้องเพิ่มอีกครั้งก่อน

วันที่หนึ่ง ดูห้อง ซื้อห้อง ตกแต่งห้อง

วันที่สอง ซื้อเครื่องออกกำลังกายชุดใหญ่ ให้คนยกเข้ามาในห้องออกกำลังกายภายในบ้าน

วันที่สาม ในขณะที่บริษัทรับตกแต่งกำลังยกเฟอร์นิเจอร์ราคาแพงเข้ามา เฉินอันก็นั่งดื่มกาแฟอยู่ในสวนดอกไม้ เขาก้มลงมองเอกสารประวัติส่วนตัวที่วางอยู่บนโต๊ะ จากนั้นก็เงยหน้า ปรายตามองสาวน้อยที่อยู่ตรงหน้า

คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเฉินอันคือนักศึกษาอายุประมาณ 20 ปี หน้ากลม ตัวเล็ก ใส่แว่น ดูว่านอนสอนง่าย มือทั้งสองจับกันไว้แน่น ท่าทางประหม่าเอามาก ๆ

เฉินอันต้องการผู้ช่วย ผู้ช่วยที่เขาต้องการจะต้องไม่ฉลาดหรือโง่เกินไป และต้องไม่นิสัยปลิ้นปล้อนเกินเหตุ

“แนะนำตัวหน่อยสิ” เขาพูดเสียงเบา

ถึงแม้ภายนอกจะเป็นชายวัยกลางคนร่างกายอ้วนท้วน แต่เนื้อแท้คือจระเข้ยักษ์พ่อค้าอาวุธผู้กุมอำนาจสำคัญระดับนานาชาติ เมื่อภายในเปลี่ยนไป ออร่าก็แตกต่างไม่เหมือนเดิม

สาวน้อยเพียงแค่มาสมัครงานเป็นแม่บ้านตามปกติ ไม่คิดว่าชายวัยกลางคนที่ดูธรรมดาตรงหน้า วินาทีที่เอ่ยปากออกมาจะทำให้เธอรู้สึกกดดันแบบนี้

เธอรู้สึกราวกับถูกหินก้อนยักษ์ทับที่แผ่นหลังขณะเอ่ยปากขึ้นอย่างขลาดกลัว แม้จะประหม่า แต่ก็พยายามทำให้น้ำเสียงฟังดูสงบที่สุด “สวัสดีค่ะคุณเฉิน ฉันชื่อหวังลี่ เป็นนักศึกษาปี 2 ของมหา’ลัย A เซี่ยงไฮ้ ฉันถนัดทำงานบ้านมาตั้งแต่เด็ก เคยมีประสบการณ์แม่บ้านอยู่หนึ่งปี...”

สาวน้อยพูดออกมาเป็นชุดเหมือนกำลังท่องหนังสือ ฟังดูแล้วทั้งมีประสบการณ์และมีความสามารถ แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของเฉินอันไม่ใช่การที่สาวน้อยคนนี้ไม่มีข้อดีอะไรมากเป็นพิเศษให้ชมเชย แต่เป็นมหาวิทยาลัยที่หวังลี่เรียนอยู่ เหมือนจะเป็นที่เดียวกับเฉินหยาง

คนที่มาสมัครมีหลายคนที่หน้าตาดีกว่าหวังลี่ มีประสบการณ์มากกว่า มีใบรับรองความเป็นมืออาชีพในด้านต่าง ๆ เฉินอันมีตัวเลือกมากมาย

“พอแล้ว” เฉินอันวางแก้วกาแฟลง

หวังลี่ชะงักไปเล็กน้อย คิดว่าอีกฝ่ายคงไม่อยากฟังเธอแนะนำตัวต่อ ในขณะที่เตรียมจะขอโทษอย่างมีมารยาทแล้วกลับออกไปนั้น ก็เห็นชายหนุ่มลุกขึ้นยืน เดินมาหยุดตรงหน้าก่อนถามว่า “ทำอาหารเป็นไหม”

“เป็นค่ะ!” หวังลี่พยักหน้าแบบซื่อ ๆ

“เตรียมอาหารเย็นให้เรียบร้อยก่อนหนึ่งทุ่ม”

ทิ้งท้ายไว้เท่านั้น แล้วเฉินอันก็ผละเดินเข้าห้องไป เขาจะเลือกผู้ช่วยที่ดีกว่านี้ก็ได้ แต่แค่เห็นสาวน้อยท่าทางเรียบง่ายคนนี้แล้ว ก็นึกถึงเฉินหยางขึ้นมา

ชายหนุ่มหัวเราะเยาะตัวเองเบา ๆ ไม่รู้ว่าเขารู้สึกแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่

ก่อนและหลังเกิดใหม่มีความแตกต่างกันอย่างมาก อาจเพราะหลายเรื่องที่เฉินอันต้องลงมือทำด้วยตัวเอง หลังจากโทร.นัดเวลาไปโรงพยาบาลวันพรุ่งนี้เรียบร้อย ก็ใกล้ถึงเวลาอาหารเย็นพอดี

หวังลี่ทำอาหารสี่อย่าง สีสันไม่ฉูดฉาด แต่ก็ดูน่ารับประทาน รสชาติก็ใช้ได้ ให้ความรู้สึกเหมือนอาหารรสมือแม่

เฉินอันไม่ได้ถามหวังลี่ว่ารู้จักเฉินหยางไหม พอกินข้าวเสร็จเขาก็กลับออกไปพร้อมกับหวังลี่เลย

"นี่คีย์การ์ด พรุ่งนี้เข้ามาทำความสะอาดห้องด้วย"

"ค่ะ พรุ่งนี้คุณเฉินไม่อยู่บ้านเหรอคะ" หวังลี่เก็บคีย์การ์ดด้วยความระมัดระวัง

"อือ"

อือคำเดียวก็ถือว่าเป็นคำตอบ สาวน้อยหน้าบางไม่กล้าถามต่อ ได้แต่ยืนกระอักกระอ่วนอยู่ในลิฟต์ จนเฉินอันออกไปแล้วถึงได้ถอนหายใจยาวออกมาอย่างโล่งอก

ไม่ว่าจะในอดีตหรือในปัจจุบัน เฉินอันก็ไม่ใช่คนที่เข้ากับใครได้ง่าย ๆ

กว่าจะนั่งแท็กซี่กลับไปถึงห้องเช่าก็สามทุ่มแล้ว เฉินอันยังใส่เสื้อผ้าธรรมดาอยู่ เริ่มชินกับเนื้อนุ่ม ๆ ของตัวเอง ไม่ได้สนใจอะไรมากมายแล้ว

พอมาถึงหน้าอะพาร์ตเม้นต์ เฉินอันก็เห็นไฟในห้องเปิดอยู่ ดูท่าว่าเฉินหยางจะกลับมาแล้ว

กระทั่งเขาขึ้นบันไดไป เปิดประตูออก จู่ ๆ ชายหนุ่มที่อยู่ในห้องก็วิ่งเข้ามาหา พลางมองเขาด้วยความตื่นตระหนก "ทำไมกลับมาดึกจังเลยล่ะครับ ผมตกใจแทบแย่"

เฉินอันหัวเราะเมื่อเห็นท่าทางโล่งอกของเฉินหยาง "ทำไม กลัวฉันฆ่าตัวตายหรือไง ครั้งแรกไม่ตาย ถ้าทำอีกครั้งก็ล้มเหลวเต็มทีแล้ว"

"ปะ...เปล่านะครับ ผมแค่เป็นห่วง เย็นมากแล้ว อากินข้าวหรือยังครับ" เฉินหยางช่วยเฉินอันถือกระเป๋าพร้อมกับปิดประตูบ้านไปด้วย

เฉินอันปรายตามองโต๊ะอาหารเล็ก ๆ ที่มีถ้วยกับตะเกียบวางอยู่สองชุด อาหารบนโต๊ะเย็นชืด ดูเหมือนยังไม่มีใครแตะ

“ต่อไปไม่ต้องรอฉัน ฉันกินมาแล้ว นายไปกินเถอะ”

จบคำแล้วเฉินอันก็หันหลังเดินเข้าห้องนอน กระทั่งตอนที่เฉินหยางจะเดินตามเข้าไปก็ได้ยินเสียงปิดประตูปังแล้ว